

EGYETÉRTÉS

KOSSUTH FERENCZ

EÖTVÖS KÁROLY

főmunkatárs.

szerkesztő-főmunkatárs.

SZERKESZTŐSEG: BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11. Telefon száma 708.

ELŐFIZETÉSI DIJ: Vidékre postán v. helyben házhoz hordva. Egy évre... 40 kor. | Egy évre... 30 kor.

KIADÓHIVATAL. BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11. Telefon száma 708.

Mai számunk főbb közleményei: Vezércikk: Kerülgetik a kérdést. Itt: Kossuth Ferencz. Politikai glosszák. Országgyűlés.

Miért fessegetjük ezt? Azért, mert ha az olasz szerződés Ausztria-Magyarország nem mondaná fel, vagy más szóval, ha Ausztria nem járulna hozzá a felmondáshoz, úgy hogy a szerződésbe foglalt feltétel nem lenne megvalósítható, akkor a most jelenlételemnek látszó ideiglenes szerződés első alapköve lenne annak a torlasznak, a mely elzárja Magyarország számára azt az utat, mely a közgazdasági függetlenséghez vezet.

az ideiglenes szerződést nem is neveztek «traité provisoire»-nek, hanem «déclaration»-nak, azért, hogy ne zavartassék össze a létrejött «traité de commerce»-vel. Továbbá azt is olvassuk, hogy ez a «nouveau traité de commerce», vagyis új szerződés aláíratott egyidejűleg, mikor az ideiglenes szerződést, vagyis a «déclaration» aláírták; a francia hiteles szöveg szerint «paraphé en même temps que la présente déclaration».

«rasa»-t kapjon az ország a közgazdasági téren. Ity körülmények közt nem csodálkozhatik senki a függetlenségi párt fekvérőgásán. Alapelveink egyikét védjük, melynek megvalósulásától függ — erős meggyőződésünk szerint — hazánk anyagi jövője!

Kerülgetik a kérdést. Meglepetéssel fogadták az olasz ideiglenes szerződésre vonatkozó vitánál, hogy a kormány folytonosan másról beszél és nem arról, ami nálunk a nagy ellenkezést felkeltette.

Hiéronymi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

és Eötvös szerint «vagy elbukunk vagy megbukatunk a miniszterelnököt». Semmi vádalkohozási indítvány! Ha Tisza a házszabályokhoz nyúl, az megpöcsélti sorsát.

Már pedig hozzányul! — véli a kormánypart. A jövő hét első napjaiban megindokolja indítványát, amely a házszabály módosítását előkészítő bizottság kiküldését javasolja. Ha az ellenzék nem delegál senkit a bizottságba, a kormánypart maga elkészíti a tervezetet és azután azt Tisza tüzzel-vassal keresztülhajtja. Mi lesz az a tűz és az a vas: nem lehessen tudni. Bizonyos csak az, hogy Tisza keresztülviszi a házszabályrevíziót.

Igy a kormánypart... Az ellenzék pedig erre azt válaszolja, hogy Tisza nem fogja módosítani a házszabályokat. Nyomban az első állomásnál megállítják és úgy odaszegedik, hogy megcselezni sem fog tudni. Tenni csak zsendorokkal tehet valamit. A hogy a miniszterelnök egyéniségét ösmerjük, ő ettől sem rettena vissza. Nem hiszünk azonban, hogy a koronás főúr ere felhatalmazást kaphasson. Ferencz József nem akar meghalni, mint osztrák király.

Arról nem is szólnék, hogy az ország milyen választ adna a csendőrszaryokra... Ismétlünk, idáig nem fejlődhetnek a dolgok. Mert ehhez elsősorban az szükséges, hogy Tisza háta mögött egységes párt legyen, a mely mindenfelé kész követni gazdáját. Már pedig a szabadlevél párt mindeneképp nem egységes.

Tisza körül handabandáz ugyan egy maroknyi csoport, de az közutadomány szerint olyan elemekből áll, akik mindenre kaphatók. A kormánypart fajsúlyja nézve értékesebb része messze áll Tiszától és egyelőre halmai sem akar erőszakról. Az Andrássy-csoport, noha helyesli a házszabály módosítást, semmi körülmények között sem követi Tiszát az erőszak terére. Ez a csoport azt valja, hogy a házszabályokat csak pártközi megegyezés útján lehet módosítani és miután ilyen megegyezésről ma nem lehet szó, el kell halasztani a revízió gondolatát.

A miniszterelnök mindenképp igyekezett megpuhítani Andrássy Gyutát és mivel ez nem sikerült, most a király útján akar rája befolyást gyakorolni. Ugy mondják, hogy addig, amíg össze nem forrasztja a pártját, nem szánja magát rá az erősebb akcióra. Az erős kéz tehát egyelőre pihenőben.

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

«Hieronimi, nem kétem, jöhíszeműleg azt az állítást közzéadta, hogy az új szerződés nem Lüzöv nagykövet és Tittoni kalugymiszter írta alá, vagyis paraphirozták, hanem a szaktanácsosok.»

904... Tiszta... papíros... óras... stien... 5. sz... APPEL R... zég.

ORSZÁGGYÜLÉS.

Eötvös Károly beszélt: ami annyit jelent, hogy a képviselőház vétkeringése fokozott mértékben fölpezdült. Jobbról, balról az érdeklődés vert tanyát, a karzatokra pedig tömegesen szorította föl az embereket a kíváncsiság.

A padok megteltek, a miniszterek beszélőgöztak, a zsigongás előt. Eötvös Károly beszélni kezdett. Szokása ellenére, nem nyakálta át az egész kérdést, hanem annak csupán egy-két metszetét esilőgoltta meg a ház előtt. Hanem ez is a rétorok nagy mesterére vallott. A beállítás, a kidolgozás, az egészen a művészi faragványok elhelyezése, egy-egy ékítés, egy-egy vonal: mind a hatalmas agyra vallott.

Mindjárt beszédének bevezető része vizsgálódott a képviselő háza sugarait. Szembőlította a miniszterelnök szavait a tetteivel. A Teregyárasban a törvénytisztelt hanyatlása miatt halatja könyvét, míg ő maga lábál tapodta a szentesített törvényt. — Ha — mondják nagyképűsködre — gazdasági köröktől akartak megóvni az országot: azért...

— Azért? — fordul Eötvös a miniszterek felé — de hát mondják csak meg, micsoda befolyása van egy magyar miniszternek olyan külügyi vonatkozású dolgokban, mint például ez a szerződés is. Micsoda befolyása van? Hát semmi! Ott a miniszter csak jegyzőkönyvezető!

— Az első taps elcsattan. A szónok pedig folytatja a kormány politikájának jellemzését.

— Vagy megtartuk a törvényt, vagy nem! — ezt a kérdést állította föl a kormány — de hát szabad ilyen kérdést egy alkotmányos kormányban felállítani akkor, amikor együtt van a törvényhozás? Soha!

A tetszés ismét kőr és úgyszólván perczenként fölülharkik, a mikor Eötvös Tiszát kezdi jellemzőni. Ez az az ellenzéki szédelgés, frivolitás, handabandázása, vadolga. És minnek nevezhető az ő eljárása a mikor törvényt sért és azt be is vállalja? Nem az a szédelgés, frivolitás, handabandázás? Magyarországon mindenkinek le kell fordulni a törvény előtt és ez a kormány nyilván hirdeti, hogy nem tartotta meg a törvényt.

— A kormányok csak egy-két évig élnek, de a törvények szentségének örökre kell élnie. Ez a mondás erős visszhangra talál a lelkekben és sokáig ennek a hatása alatt áll az egész ház. Eötvös verofényes humorra villant elő, a mikor Ballagi Gézáról és a jogtanárokról kezdett el beszélni. Alaposan megtépeztta ezeket a professzor urakat, akik jogtanár felikre a jogtalanság és törvénytelenség pártján állanak. Nem tűnek ezek az urak közjogi világot, nem engedik elhomályosítani a javaslatot közjogi kérdésekkel — ok a jogászok.

— Hát szabad ilyen mondan? — kérdi Eötvös Károly az egész ellenék tüntető helyeslése közben — jogtanárnak szabad így a törvényen keresztülgözozni? No, hát az ellenékek kötelessége ilyen törvényeségeket megakadályozni. Meg is fogja lenni kötelességét és arról az utról le

mondak teljes ezüklésével enkelte szerepét, a melyt szilárd megjelölés és jellemző jellekkel ábrázolt. Egy *Antibesnek*, mint *Diosjóné*-nak nagy sikere volt és különösen a második felvonásból merlelt el megmentet az estket hőst. A második sorban Szendrői, Beck, Ney Bernát és Pichler szerepek érdemeiket a siker körül. A feltettlen címszerű hangján kell a kőrusokrol megemlékezni, a melyek prozáz és hangzavár és finomnyarvati produkcióikkal ismét elragadták a közönséget.

Ha *Sanson és Della* nem maradna meg a műsoron, akkor a közönség bukott meg.

Vén leányok.
(Vígjáték négy felvonásban. Írta: J. M. Barrie. Fordította: Mihály József. Bemutatták a Nemzeti Színházban.)

— Az *Egyvetéres* eredeti tizedje. —
Ne keressetek mindig az igazságot a költszethen. Hisz a költszész sokszor arra való, hogy feledtesse az élet somoru igazságait, hogy álmokkal, ábrándokkal, a képzélet tarka színeivel, képeivel kibékítsen bennünket az élet kérelhetetlenségével s a sebek sürgését, ha rövid időre is, megszüntesse.

Egy remék, mintha ez az intelem volna Barrie darabjából hozzának, melyet ma mutattak be a Nemzeti Színházban. Mert ha az igazságot keressük pusztán ebben a darabban, vajna keveset találnánk belőle. Inkább csak ábrándkép az egész. Szép, színes, tarka szövete van a képzéletnek, a milyt öreg, vagy öregedő leányok szónokai magányukban, hogy elhagyatottságukat elefedjék. A bu és gond, a családus enleke elcsúszik ez ábrándkép szemléletében. És úgy tűnik föl, mintha azokat az örömeiket, melyeket az élet nyújt, nem is kellene fájdalnokkal, szenvedéssel és csalódásokkal megváltani.

A szerző fantáziájában két öregedő lány nem térít senki. Hiába kóbor a kormány miniféle vadakat, mint például azt is, hogy az ellenékek okkstrukcióra készült. Eszeágában sínes az ellenékeknek.

— Most még nem! — kiáltja Olay Lajos — de majd a revizió! —
— Mégis meg lesz a revizió! — bizonykodott néhány hőködő szabadelvű.

— De akkor okkstrukció is lesz! — zugta a baloldal.
— Mig itt ellenék lesz — mondotta ünepelesen Eötvös Károly — addig meg fogják akadályozni a reviziót. Ha ezt meg nem tenné, joggal mondhatnók, hogy itt nem hazafiak, hanem gazemberek ülnek.

Tisza Iármás hívei eremegszeppeve hurzódtak össze és már nem nagyon emlegettek a reviziót. Még siríbb lett tájékuhan a csönd, a mikor a szónok azt bizonyította, hogy Tisza István kormányzási politikája örültség; ez ellen össze kell fogni minden becsületes embernek, hogy megkultathassák.

— Tegyenek vád alá helyezést indítványt; — tanácsolta Ballagi Géza.
— Persze, hogy leszavaznák! Majd akkor, ha már megbukott a kormány!

Ez, természetesen, nem tetszett már Ballagi urnak és társainak.
Roppant érdekesen fejtegette ezután Eötvös a szerződés alatt lévő „kézjegy” dolgot. Kinek a kézjegyje az? Aztán mi az a kézjegy? Talán csak nem a keresztvonása a királynak, vagy Goluhovszkinak?...

Beszéde végén azt a kérdést feszegette mi is lehetett az oka a törvénysértésnek? Az a néhány ezer mázsa bor? Aligha. A dolgot nyitja ott van, hogy az 1899. XXX. törvényekkel le van rakva az önálló vánterülethez való közeledésünknek természetes joga. Ez a papirbiztosíték fájhatott valakinek, (hogy kinek? — tudjuk); ez a biztosítékot kellett keresztülfújni valamiképp. Így esett a választás erre a javaslatra. Most már belehasítottak az önálló vánterület jogi állapotába.

— Elvezéssel nem szabad ezzel a kormánytárs szemben lenni! — ezzel végezte Eötvös.
Súlyos argumentumai oly élesen foródtak elevenbe, hogy Hieronymi Károly szükségese látta a rögtöni választást. A szerződéskötés okán azt adta elő, hogy Olaszországgal nem volt szabad megszaktani az összeköttetést, mert az igen rossz hatással lett volna gazdasági állapotainkra. Szerinte a kormány igemis érvényesíteli befolyását a szerződéskötésnél. Majd elmondja, mit kell érteni a „kézjegy” alatt, végül a közös vánterület hívének vallotta magát a miniszter, ur és igerte, hogy mindent meg fog tenni a közönség fontatásáért.

Könnyen elképzelhető, hogy az ilyen vallomás nem minden zaj nélkül pergett le. Surin zavartak Hieronymi s néha nem is a legudvariasabb közbeszólásokat röpítettek felé.
— Loosogás! — mondta egy ízben Várady Károly.
— Gorombákodni én is tudok! — vallotta be őszintén a miniszter ur.

A kontroverziába Pap Zoltán is belevetült, még pedig oly aktíve, hogy rendentelést is lapott.
Eötvös Károly nem hagyta szó nélkül Hieronyminek a közös vánterületre mondott

jelent meg. Ezeknek a sorsa és értelmezés-lága meghatározta és ábrándos képzelhetően mutatott mondatokat nekik és a többi öreg, vagy öregedő lányoknak. Tagadhatatlanul gazdag fantáziából merlelt el megmentet az estket hőst. A második sorban Szendrői, Beck, Ney Bernát és Pichler szerepek érdemeiket a siker körül. A feltettlen címszerű hangján kell a kőrusokrol megemlékezni, a melyek prozáz és hangzavár és finomnyarvati produkcióikkal ismét elragadták a közönséget.

Ha *Sanson és Della* nem maradna meg a műsoron, akkor a közönség bukott meg.

Vén leányok.
(Vígjáték négy felvonásban. Írta: J. M. Barrie. Fordította: Mihály József. Bemutatták a Nemzeti Színházban.)

— Az *Egyvetéres* eredeti tizedje. —
Ne keressetek mindig az igazságot a költszethen. Hisz a költszész sokszor arra való, hogy feledtesse az élet somoru igazságait, hogy álmokkal, ábrándokkal, a képzélet tarka színeivel, képeivel kibékítsen bennünket az élet kérelhetetlenségével s a sebek sürgését, ha rövid időre is, megszüntesse.

Egy remék, mintha ez az intelem volna Barrie darabjából hozzának, melyet ma mutattak be a Nemzeti Színházban. Mert ha az igazságot keressük pusztán ebben a darabban, vajna keveset találnánk belőle. Inkább csak ábrándkép az egész. Szép, színes, tarka szövete van a képzéletnek, a milyt öreg, vagy öregedő leányok szónokai magányukban, hogy elhagyatottságukat elefedjék. A bu és gond, a családus enleke elcsúszik ez ábrándkép szemléletében. És úgy tűnik föl, mintha azokat az örömeiket, melyeket az élet nyújt, nem is kellene fájdalnokkal, szenvedéssel és csalódásokkal megváltani.

A szerző fantáziájában két öregedő lány nem térít senki. Hiába kóbor a kormány miniféle vadakat, mint például azt is, hogy az ellenékek okkstrukcióra készült. Eszeágában sínes az ellenékeknek.

— Most még nem! — kiáltja Olay Lajos — de majd a revizió! —
— Mégis meg lesz a revizió! — bizonykodott néhány hőködő szabadelvű.

— De akkor okkstrukció is lesz! — zugta a baloldal.
— Mig itt ellenék lesz — mondotta ünepelesen Eötvös Károly — addig meg fogják akadályozni a reviziót. Ha ezt meg nem tenné, joggal mondhatnók, hogy itt nem hazafiak, hanem gazemberek ülnek.

Tisza Iármás hívei eremegszeppeve hurzódtak össze és már nem nagyon emlegettek a reviziót. Még siríbb lett tájékuhan a csönd, a mikor a szónok azt bizonyította, hogy Tisza István kormányzási politikája örültség; ez ellen össze kell fogni minden becsületes embernek, hogy megkultathassák.

— Tegyenek vád alá helyezést indítványt; — tanácsolta Ballagi Géza.
— Persze, hogy leszavaznák! Majd akkor, ha már megbukott a kormány!

Ez, természetesen, nem tetszett már Ballagi urnak és társainak.
Roppant érdekesen fejtegette ezután Eötvös a szerződés alatt lévő „kézjegy” dolgot. Kinek a kézjegyje az? Aztán mi az a kézjegy? Talán csak nem a keresztvonása a királynak, vagy Goluhovszkinak?...

Beszéde végén azt a kérdést feszegette mi is lehetett az oka a törvénysértésnek? Az a néhány ezer mázsa bor? Aligha. A dolgot nyitja ott van, hogy az 1899. XXX. törvényekkel le van rakva az önálló vánterülethez való közeledésünknek természetes joga. Ez a papirbiztosíték fájhatott valakinek, (hogy kinek? — tudjuk); ez a biztosítékot kellett keresztülfújni valamiképp. Így esett a választás erre a javaslatra. Most már belehasítottak az önálló vánterület jogi állapotába.

— Elvezéssel nem szabad ezzel a kormánytárs szemben lenni! — ezzel végezte Eötvös.
Súlyos argumentumai oly élesen foródtak elevenbe, hogy Hieronymi Károly szükségese látta a rögtöni választást. A szerződéskötés okán azt adta elő, hogy Olaszországgal nem volt szabad megszaktani az összeköttetést, mert az igen rossz hatással lett volna gazdasági állapotainkra. Szerinte a kormány igemis érvényesíteli befolyását a szerződéskötésnél. Majd elmondja, mit kell érteni a „kézjegy” alatt, végül a közös vánterület hívének vallotta magát a miniszter, ur és igerte, hogy mindent meg fog tenni a közönség fontatásáért.

Könnyen elképzelhető, hogy az ilyen vallomás nem minden zaj nélkül pergett le. Surin zavartak Hieronymi s néha nem is a legudvariasabb közbeszólásokat röpítettek felé.
— Loosogás! — mondta egy ízben Várady Károly.
— Gorombákodni én is tudok! — vallotta be őszintén a miniszter ur.

A kontroverziába Pap Zoltán is belevetült, még pedig oly aktíve, hogy rendentelést is lapott.
Eötvös Károly nem hagyta szó nélkül Hieronyminek a közös vánterületre mondott

jelent meg. Ezeknek a sorsa és értelmezés-lága meghatározta és ábrándos képzelhetően mutatott mondatokat nekik és a többi öreg, vagy öregedő lányoknak. Tagadhatatlanul gazdag fantáziából merlelt el megmentet az estket hőst. A második sorban Szendrői, Beck, Ney Bernát és Pichler szerepek érdemeiket a siker körül. A feltettlen címszerű hangján kell a kőrusokrol megemlékezni, a melyek prozáz és hangzavár és finomnyarvati produkcióikkal ismét elragadták a közönséget.

Ha *Sanson és Della* nem maradna meg a műsoron, akkor a közönség bukott meg.

Vén leányok.
(Vígjáték négy felvonásban. Írta: J. M. Barrie. Fordította: Mihály József. Bemutatták a Nemzeti Színházban.)

— Az *Egyvetéres* eredeti tizedje. —
Ne keressetek mindig az igazságot a költszethen. Hisz a költszész sokszor arra való, hogy feledtesse az élet somoru igazságait, hogy álmokkal, ábrándokkal, a képzélet tarka színeivel, képeivel kibékítsen bennünket az élet kérelhetetlenségével s a sebek sürgését, ha rövid időre is, megszüntesse.

Egy remék, mintha ez az intelem volna Barrie darabjából hozzának, melyet ma mutattak be a Nemzeti Színházban. Mert ha az igazságot keressük pusztán ebben a darabban, vajna keveset találnánk belőle. Inkább csak ábrándkép az egész. Szép, színes, tarka szövete van a képzéletnek, a milyt öreg, vagy öregedő leányok szónokai magányukban, hogy elhagyatottságukat elefedjék. A bu és gond, a családus enleke elcsúszik ez ábrándkép szemléletében. És úgy tűnik föl, mintha azokat az örömeiket, melyeket az élet nyújt, nem is kellene fájdalnokkal, szenvedéssel és csalódásokkal megváltani.

A szerző fantáziájában két öregedő lány nem térít senki. Hiába kóbor a kormány miniféle vadakat, mint például azt is, hogy az ellenékek okkstrukcióra készült. Eszeágában sínes az ellenékeknek.

— Most még nem! — kiáltja Olay Lajos — de majd a revizió! —
— Mégis meg lesz a revizió! — bizonykodott néhány hőködő szabadelvű.

— De akkor okkstrukció is lesz! — zugta a baloldal.
— Mig itt ellenék lesz — mondotta ünepelesen Eötvös Károly — addig meg fogják akadályozni a reviziót. Ha ezt meg nem tenné, joggal mondhatnók, hogy itt nem hazafiak, hanem gazemberek ülnek.

Tisza Iármás hívei eremegszeppeve hurzódtak össze és már nem nagyon emlegettek a reviziót. Még siríbb lett tájékuhan a csönd, a mikor a szónok azt bizonyította, hogy Tisza István kormányzási politikája örültség; ez ellen össze kell fogni minden becsületes embernek, hogy megkultathassák.

— Tegyenek vád alá helyezést indítványt; — tanácsolta Ballagi Géza.
— Persze, hogy leszavaznák! Majd akkor, ha már megbukott a kormány!

Ez, természetesen, nem tetszett már Ballagi urnak és társainak.
Roppant érdekesen fejtegette ezután Eötvös a szerződés alatt lévő „kézjegy” dolgot. Kinek a kézjegyje az? Aztán mi az a kézjegy? Talán csak nem a keresztvonása a királynak, vagy Goluhovszkinak?...

Beszéde végén azt a kérdést feszegette mi is lehetett az oka a törvénysértésnek? Az a néhány ezer mázsa bor? Aligha. A dolgot nyitja ott van, hogy az 1899. XXX. törvényekkel le van rakva az önálló vánterülethez való közeledésünknek természetes joga. Ez a papirbiztosíték fájhatott valakinek, (hogy kinek? — tudjuk); ez a biztosítékot kellett keresztülfújni valamiképp. Így esett a választás erre a javaslatra. Most már belehasítottak az önálló vánterület jogi állapotába.

— Elvezéssel nem szabad ezzel a kormánytárs szemben lenni! — ezzel végezte Eötvös.
Súlyos argumentumai oly élesen foródtak elevenbe, hogy Hieronymi Károly szükségese látta a rögtöni választást. A szerződéskötés okán azt adta elő, hogy Olaszországgal nem volt szabad megszaktani az összeköttetést, mert az igen rossz hatással lett volna gazdasági állapotainkra. Szerinte a kormány igemis érvényesíteli befolyását a szerződéskötésnél. Majd elmondja, mit kell érteni a „kézjegy” alatt, végül a közös vánterület hívének vallotta magát a miniszter, ur és igerte, hogy mindent meg fog tenni a közönség fontatásáért.

Könnyen elképzelhető, hogy az ilyen vallomás nem minden zaj nélkül pergett le. Surin zavartak Hieronymi s néha nem is a legudvariasabb közbeszólásokat röpítettek felé.
— Loosogás! — mondta egy ízben Várady Károly.
— Gorombákodni én is tudok! — vallotta be őszintén a miniszter ur.

A kontroverziába Pap Zoltán is belevetült, még pedig oly aktíve, hogy rendentelést is lapott.
Eötvös Károly nem hagyta szó nélkül Hieronyminek a közös vánterületre mondott

jelent meg. Ezeknek a sorsa és értelmezés-lága meghatározta és ábrándos képzelhetően mutatott mondatokat nekik és a többi öreg, vagy öregedő lányoknak. Tagadhatatlanul gazdag fantáziából merlelt el megmentet az estket hőst. A második sorban Szendrői, Beck, Ney Bernát és Pichler szerepek érdemeiket a siker körül. A feltettlen címszerű hangján kell a kőrusokrol megemlékezni, a melyek prozáz és hangzavár és finomnyarvati produkcióikkal ismét elragadták a közönséget.

Ha *Sanson és Della* nem maradna meg a műsoron, akkor a közönség bukott meg.

Vén leányok.
(Vígjáték négy felvonásban. Írta: J. M. Barrie. Fordította: Mihály József. Bemutatták a Nemzeti Színházban.)

— Az *Egyvetéres* eredeti tizedje. —
Ne keressetek mindig az igazságot a költszethen. Hisz a költszész sokszor arra való, hogy feledtesse az élet somoru igazságait, hogy álmokkal, ábrándokkal, a képzélet tarka színeivel, képeivel kibékítsen bennünket az élet kérelhetetlenségével s a sebek sürgését, ha rövid időre is, megszüntesse.

Egy remék, mintha ez az intelem volna Barrie darabjából hozzának, melyet ma mutattak be a Nemzeti Színházban. Mert ha az igazságot keressük pusztán ebben a darabban, vajna keveset találnánk belőle. Inkább csak ábrándkép az egész. Szép, színes, tarka szövete van a képzéletnek, a milyt öreg, vagy öregedő leányok szónokai magányukban, hogy elhagyatottságukat elefedjék. A bu és gond, a családus enleke elcsúszik ez ábrándkép szemléletében. És úgy tűnik föl, mintha azokat az örömeiket, melyeket az élet nyújt, nem is kellene fájdalnokkal, szenvedéssel és csalódásokkal megváltani.

A szerző fantáziájában két öregedő lány nem térít senki. Hiába kóbor a kormány miniféle vadakat, mint például azt is, hogy az ellenékek okkstrukcióra készült. Eszeágában sínes az ellenékeknek.

— Most még nem! — kiáltja Olay Lajos — de majd a revizió! —
— Mégis meg lesz a revizió! — bizonykodott néhány hőködő szabadelvű.

— De akkor okkstrukció is lesz! — zugta a baloldal.
— Mig itt ellenék lesz — mondotta ünepelesen Eötvös Károly — addig meg fogják akadályozni a reviziót. Ha ezt meg nem tenné, joggal mondhatnók, hogy itt nem hazafiak, hanem gazemberek ülnek.

Tisza Iármás hívei eremegszeppeve hurzódtak össze és már nem nagyon emlegettek a reviziót. Még siríbb lett tájékuhan a csönd, a mikor a szónok azt bizonyította, hogy Tisza István kormányzási politikája örültség; ez ellen össze kell fogni minden becsületes embernek, hogy megkultathassák.

— Tegyenek vád alá helyezést indítványt; — tanácsolta Ballagi Géza.
— Persze, hogy leszavaznák! Majd akkor, ha már megbukott a kormány!

Ez, természetesen, nem tetszett már Ballagi urnak és társainak.
Roppant érdekesen fejtegette ezután Eötvös a szerződés alatt lévő „kézjegy” dolgot. Kinek a kézjegyje az? Aztán mi az a kézjegy? Talán csak nem a keresztvonása a királynak, vagy Goluhovszkinak?...

Beszéde végén azt a kérdést feszegette mi is lehetett az oka a törvénysértésnek? Az a néhány ezer mázsa bor? Aligha. A dolgot nyitja ott van, hogy az 1899. XXX. törvényekkel le van rakva az önálló vánterülethez való közeledésünknek természetes joga. Ez a papirbiztosíték fájhatott valakinek, (hogy kinek? — tudjuk); ez a biztosítékot kellett keresztülfújni valamiképp. Így esett a választás erre a javaslatra. Most már belehasítottak az önálló vánterület jogi állapotába.

— Elvezéssel nem szabad ezzel a kormánytárs szemben lenni! — ezzel végezte Eötvös.
Súlyos argumentumai oly élesen foródtak elevenbe, hogy Hieronymi Károly szükségese látta a rögtöni választást. A szerződéskötés okán azt adta elő, hogy Olaszországgal nem volt szabad megszaktani az összeköttetést, mert az igen rossz hatással lett volna gazdasági állapotainkra. Szerinte a kormány igemis érvényesíteli befolyását a szerződéskötésnél. Majd elmondja, mit kell érteni a „kézjegy” alatt, végül a közös vánterület hívének vallotta magát a miniszter, ur és igerte, hogy mindent meg fog tenni a közönség fontatásáért.

Könnyen elképzelhető, hogy az ilyen vallomás nem minden zaj nélkül pergett le. Surin zavartak Hieronymi s néha nem is a legudvariasabb közbeszólásokat röpítettek felé.
— Loosogás! — mondta egy ízben Várady Károly.
— Gorombákodni én is tudok! — vallotta be őszintén a miniszter ur.

A kontroverziába Pap Zoltán is belevetült, még pedig oly aktíve, hogy rendentelést is lapott.
Eötvös Károly nem hagyta szó nélkül Hieronyminek a közös vánterületre mondott

jelent meg. Ezeknek a sorsa és értelmezés-lága meghatározta és ábrándos képzelhetően mutatott mondatokat nekik és a többi öreg, vagy öregedő lányoknak. Tagadhatatlanul gazdag fantáziából merlelt el megmentet az estket hőst. A második sorban Szendrői, Beck, Ney Bernát és Pichler szerepek érdemeiket a siker körül. A feltettlen címszerű hangján kell a kőrusokrol megemlékezni, a melyek prozáz és hangzavár és finomnyarvati produkcióikkal ismét elragadták a közönséget.

Ha *Sanson és Della* nem maradna meg a műsoron, akkor a közönség bukott meg.

— Azért? — fordul Eötvös a miniszterek felé — de hát mondják csak meg, micsoda befolyása van egy magyar miniszternek olyan külügyi vonatkozású dolgokban, mint például ez a szerződés is. Micsoda befolyása van? Hát semmi! Ott a miniszter csak jegyzőkönyvezető!

— Az első taps elcsattan. A szónok pedig folytatja a kormány politikájának jellemzését.

— Vagy megtartuk a törvényt, vagy nem! — ezt a kérdést állította föl a kormány — de hát szabad ilyen kérdést egy alkotmányos kormányban felállítani akkor, amikor együtt van a törvényhozás? Soha!

A tetszés ismét kőr és úgyszólván perczenként fölülharkik, a mikor Eötvös Tiszát kezdi jellemzőni. Ez az az ellenzéki szédelgés, frivolitás, handabandázása, vadolga. És minnek nevezhető az ő eljárása a mikor törvényt sért és azt be is vállalja? Nem az a szédelgés, frivolitás, handabandázás? Magyarországon mindenkinek le kell fordulni a törvény előtt és ez a kormány nyilván hirdeti, hogy nem tartotta meg a törvényt.

— A kormányok csak egy-két évig élnek, de a törvények szentségének örökre kell élnie. Ez a mondás erős visszhangra talál a lelkekben és sokáig ennek a hatása alatt áll az egész ház. Eötvös verofényes humorra villant elő, a mikor Ballagi Gézáról és a jogtanárokról kezdett el beszélni. Alaposan megtépeztta ezeket a professzor urakat, akik jogtanár felikre a jogtalanság és törvénytelenség pártján állanak. Nem tűnek ezek az urak közjogi világot, nem engedik elhomályosítani a javaslatot közjogi kérdésekkel — ok a jogászok.

— Hát szabad ilyen mondan? — kérdi Eötvös Károly az egész ellenék tüntető helyeslése közben — jogtanárnak szabad így a törvényen keresztülgözozni? No, hát az ellenékek kötelessége ilyen törvényeségeket megakadályozni. Meg is fogja lenni kötelességét és arról az utról le

mondak teljes ezüklésével enkelte szerepét, a melyt szilárd megjelölés és jellemző jellekkel ábrázolt. Egy *Antibesnek*, mint *Diosjóné*-nak nagy sikere volt és különösen a második felvonásból merlelt el megmentet az estket hőst. A második sorban Szendrői, Beck, Ney Bernát és Pichler szerepek érdemeiket a siker körül. A feltettlen címszerű hangján kell a kőrusokrol megemlékezni, a melyek prozáz és hangzavár és finomnyarvati produkcióikkal ismét elragadták a közönséget.

Ha *Sanson és Della* nem maradna meg a műsoron, akkor a közönség bukott meg.

Vén leányok.
(Vígjáték négy felvonásban. Írta: J. M. Barrie. Fordította: Mihály József. Bemutatták a Nemzeti Színházban.)

— Az *Egyvetéres* eredeti tizedje. —
Ne keressetek mindig az igazságot a költszethen. Hisz a költszész sokszor arra való, hogy feledtesse az élet somoru igazságait, hogy álmokkal, ábrándokkal, a képzélet tarka színeivel, képeivel kibékítsen bennünket az élet kérelhetetlenségével s a sebek sürgését, ha rövid időre is, megszüntesse.

Egy remék, mintha ez az intelem volna Barrie darabjából hozzának, melyet ma mutattak be a Nemzeti Színházban. Mert ha az igazságot keressük pusztán ebben a darabban, vajna keveset találnánk belőle. Inkább csak ábrándkép az egész. Szép, színes, tarka szövete van a képzéletnek, a milyt öreg, vagy öregedő leányok szónokai magányukban, hogy elhagyatottságukat elefedjék. A bu és gond, a családus enleke elcsúszik ez ábrándkép szemléletében. És úgy tűnik föl, mintha azokat az örömeiket, melyeket az élet nyújt, nem is kellene fájdalnokkal, szenvedéssel és csalódásokkal megváltani.

A szerző fantáziájában két öregedő lány nem térít senki. Hiába kóbor a kormány miniféle vadakat, mint például azt is, hogy az ellenékek okkstrukcióra készült. Eszeágában sínes az ellenékeknek.

— Most még nem! — kiáltja Olay Lajos — de majd a revizió! —
— Mégis meg lesz a revizió! — bizonykodott néhány hőködő szabadelvű.

— De akkor okkstrukció is lesz! — zugta a baloldal.
— Mig itt ellenék lesz — mondotta ünepelesen Eötvös Károly — addig meg fogják akadályozni a reviziót. Ha ezt meg nem tenné, joggal mondhatnók, hogy itt nem hazafiak, hanem gazemberek ülnek.

Tisza Iármás hívei eremegszeppeve hurzódtak össze és már nem nagyon emlegettek a reviziót. Még siríbb lett tájékuhan a csönd, a mikor a szónok azt bizonyította, hogy Tisza István kormányzási politikája örültség; ez ellen össze kell fogni minden becsületes embernek, hogy megkultathassák.

— Tegyenek vád alá helyezést indítványt; — tanácsolta Ballagi Géza.
— Persze, hogy leszavaznák! Majd akkor, ha már megbukott a kormány!

Ez, természetesen, nem tetszett már Ballagi urnak és társainak.
Roppant érdekesen fejtegette ezután Eötvös a szerződés alatt lévő „kézjegy” dolgot. Kinek a kézjegyje az? Aztán mi az a kézjegy? Talán csak nem a keresztvonása a királynak, vagy Goluhovszkinak?...

Beszéde végén azt a kérdést feszegette mi is lehetett az oka a törvénysértésnek? Az a néhány ezer mázsa bor? Aligha. A dolgot nyitja ott van, hogy az 1899. XXX. törvényekkel le van rakva az önálló vánterülethez való közeledésünknek természetes joga. Ez a papirbiztosíték fájhatott valakinek, (hogy kinek? — tudjuk); ez a biztosítékot kellett keresztülfújni valamiképp. Így esett a választás erre a javaslatra. Most már belehasítottak az önálló vánterület jogi állapotába.

— Elvezéssel nem szabad ezzel a kormánytárs szemben lenni! — ezzel végezte Eötvös.
Súlyos argumentumai oly élesen foródtak elevenbe, hogy Hieronymi Károly szükségese látta a rögtöni választást. A szerződéskötés okán azt adta elő, hogy Olaszországgal nem volt szabad megszaktani az összeköttetést, mert az igen rossz hatással lett volna gazdasági állapotainkra. Szerinte a kormány igemis érvényesíteli befolyását a szerződéskötésnél. Majd elmondja, mit kell érteni a „kézjegy” alatt, végül a közös vánterület hívének vallotta magát a miniszter, ur és igerte, hogy mindent meg fog tenni a közönség fontatásáért.

Könnyen elképzelhető, hogy az ilyen vallomás nem minden zaj nélkül pergett le. Surin zavartak Hieronymi s néha nem is a legudvariasabb közbeszólásokat röpítettek felé.
— Loosogás! — mondta egy ízben Várady Károly.
— Gorombákodni én is tudok! — vallotta be őszintén a miniszter ur.

közösségi felhaszná... dicsőítette elmondva... a miniszter után dr. Ince...

Lujza hercegnő ügye... Lujza hercegnő jogtanácsosa dr. Stimmer... a bíróság elutasította...

Hopp Ferenoz előadása... Hopp Ferenoz előadása nagy érdeklődés... a közönség nagy lelkesedéssel...

Egy tanár ünneplése... Budapesti tanítóképző intézet tanári kara... a tanárok nagy örömmel...

Báró Wesselenyi temetése... Báró Wesselenyi Béla ma délután... a temetés nagy megmozdulással...

Az elfogott bécsi sikkesztő... Mepiták lapunk legutóbbi számban... a sikkesztő nagy sikert ért el...

Kiss szerencsése nagy!... Kiss szerencsése nagy! Erről meggyőződhetünk... a szerencse nagy áldást hozott...

Az utolsó mohikán halála... Ismét meghalt az utolsó mohikán... a halál nagy sajnálattal...

Házasságok... H. dr. Morelli Gusztáv... a házasságok nagy örömet okoztak...

Rupp Imre meghalt... Rupp Imre meghalt a fővárosi közmunkák... a halál nagy veszteséget okozott...

A szobranje egybehívása... Szofia, okt. 22. A szobranjet... a szobranje nagy jelentőséggel bír...

Egyház és állam... Páris, okt. 22. A kamara... az egyház és állam viszonya...

Fővárosi ügyek... Székely László... a fővárosi ügyek nagy érdeklődést keltenek...

A komitácók újra mozognak... Konstantinápoly, okt. 22. A porta... a komitácók újra tevékenykednek...

SPORT.

Bécsi versenyek.

Negyedik nap... A versenyek részletes eredménye...

TÁVIRATOK.

Szécsen nagykövet a pápánál.

Róma, okt. 22. A pápa kihallgatáson... a nagykövet jelentést tett...

Fővárosi ügyek.

Székely László elítélte.

Az esküdtek ma hajnalban... Székely László elítélte...

SPORT.

Bécsi versenyek.

Negyedik nap... A versenyek részletes eredménye...

TÁVIRATOK.

Szécsen nagykövet a pápánál.

Róma, okt. 22. A pápa kihallgatáson... a nagykövet jelentést tett...

Fővárosi ügyek.

Székely László elítélte.

Az esküdtek ma hajnalban... Székely László elítélte...

Az orvosok nyugdíja.

Mint ismételtel jelentettük, Jásznagykunszolgai vármegye elhatározta, hogy orvosai és azok özvegyei és árvái számára megalkotja a nyugdíjintézményt, egyúttal felrögzíti az ország törvényhozó testületéhez a végbéli, hogy az elhagyott városi, községi és körösvosok, valamint azok özvegyei és árvái sorsának biztosítását törvény alóttal...

Mintán több felől hangzott el az a kijelentés, hogy elég, sőt legelőbb lett volna megvárni a nyugdíjintézményt itt a vármegyében és ha ez megtörtént, akkor rámutatni, hogy me, mi mar megcsináltuk, ti többiek csináljátok utánunk, miután utat állítunk a kérdés sima és egyszerű és az egész országra kiterjedő egyöntetű megoldásnak, szükségessé tartom az ügynek ez oldalról való megvilágítását.

Az utóbbi időkben mindenfelől azt hangoztatják, hogy a közegészségi szolgálatot államotthoni kell. Az ország vezetői pedig, akik nemcsak a szerelmeket látják, de az ország vagyoni helyzetét is ismerik, bármint jóindulattal vannak is áthatva, kell, hogy hangoztassák azt, hogy akarunk és fogunk is segíteni, mihely az ország pénzügyi állapota megengedi.

Nos tehát! Ha az állam finansziális szempontok miatt nem képes még most az egész vonalon segíteni, én azt hiszem, hogy a kérdés megoldásához egy nagy, igen nagy lépést teszünk az által, ha a kivánások egyik legfontosabbikát az állam hozzájárulása nélkül oldjuk meg.

Ezért gondoltam én a nyugdíjügyre, a mely igen fontos, megoldva minem, megoldása semmi megtevő törvénybe nem ütközik és az állam hozzájárulása nélkül megoldható és ami fő, minden orvos által várvárt jótétemény.

Az Egyetértés tárczaja

Úsz az erdőben, Az Egyetértés eredeti tárczaja. I. Hol keveseddel nyáron jártál Egyedül ne jérj őszszel arra. Mert őt a hánat minden lépten S könyved hull a száraz avarra. Eszedbe jut minden tekintet És emlékezel minden szóra — Ugy látod őt hozzád simálva S emlékszel sok, sok forró csókra. S kevése nevé mig halkan sugod S emléktől mig szivedbe zárod Sárga levél perog utadra S fejed felett a varjú károg. S mig halkan, önmagadnak sugod Órökre oda van a szép nyár — Sárga levél perog utadra S a varjú egyre károg : kár, kár...

A jegyzők sorsának biztosítását törvény teszi a vármegyék kötelezettségére és azt hiszem, hogy törvény nélkül (1886. évi XXII. törvények, 66. §.) talán még ma is akadna vármegye, a melyben nem állana fenn a nyugdíjintézmény, de ha nem így volna is, mindenesetre kívánatos, hogy egy másik községi tisztviselőnek, az orvosnak sorsáról való gondoskodást szintén országos törvény kötelezze.

Kívánatos, mert látjuk azt, hogy az 1876. évi XIV. törvények azon része, a mely a községi és körösvosok intézményét léptette étebe, miután a megoldást egészen a községekre bízta, egyes helyeken, vagy az orvos körök felállításánál, valamint az orvos fizetésének, működési díjának megállapításánál sokszor ki lett jászva és felő, hogy ha a nyugdíj-ügy nem biztosított országos törvényre, ennek is ez lehetne a sorsa, az ország egyes vidékeinek orvosai meg lennének fosztva a jótéteménytől, ami pedig nemcsak az orvosnak kárára esnék, hanem épen azon vidékek is, mert olyan helyre egyszerűen nem menne orvos.

De előtünk a példa: Bars vármegye felémltetve orvosai fizetését és ezáltal érte azt, hogy minden alkas be van lőtte. Kis kiküldöttek megvan az orvosok nyugdíjintézménye és egyiket sem követik a többi vármegyék.

Országos törvény kell éről! Azonban, ha valami miatt egy ilyen törvény megalkotása kéne, ez épen nem zárna ki azt a lehetőséget, hogy a vármegyék addig is felteszik a nyugdíjat orvosok számára, sőt inkább, az a gondolat, hogy az országos törvény jogja kötelezővé tenni, buzdítást legyen az intézménynek menél előbb való megalkotására.

Főmterült az a kérdés is, hogy miért szükséges az orvosi nyugdíjgyűjtet a jegyzőkhöz esatolni, miért nem inkább a járási orvosokhoz esatoloznak a körösvosok, akiknek szintén van nyugdíjuk? Erre nézve én úgy gondolkozom, hogy mi községi orvosok ebben a tekintetben közelebb állunk a jegyzőkhöz, bár ezek nem orvosok, mint a járásorvosokhoz, bár ezek orvosok, már csak azért is, mert mi községi tisztviselők vagyunk, ok pedig megyeiek, de az igazat megvallva, én azt hiszem, hogy a közegészségi szolgálat államosításával a járásorvosi intézmény vagy megszűnik, vagy lényegesen módosul és akkor az ő hozzájuk köztölt nyugdíjgyűjtet zavarná a megoldást.

Mindamellett, ha a vármegyei főorvosi, a járásorvosi és végül a városi, községi és körösvos állásokat szerves összefüggésbe hoznák, amidőn egyik állásból a másikba való emelkedés törvény által szabályoztatnák, akkor sem lenne akadály az, hogy a mi nyugdíjgyűjtet a most tervezett módon szervezzék.

Szóval: a községi tisztviselőnek, a jegyzők után a községi orvosoknak nyugdíjgyűjtet egyöntetű alapon kell létesíteni — ez a dolog lényege. Magától értődik, hogy a tervezett változás semmi esetre se járjon a községi jegyzők érdekeinek esorlatásával: a tekintetben minden szóbeli garanciaival nagyobb jelentősége van annak a ténnyel körülménynek, hogy községi és körösvos minden megyében sokkal kevesebb van, mint községi és körösvos és mégis az eddigi felszámolások nyugdíjalap ugyanannyival, vagyis egy másik fél százzalakkal fog emelkedni. A mi azt jelenti, hogy az a töke, amelynek kamataiból a jegyzők nyugdíjra kitélik, ezúttal nagyobb lesz, mint eddig volt, tehát elsősorban nekik nyujt nagyobb biztosítékot, sőt idővel talán hozzájárulásuk leszűllítését is megengedi.

Hiszem és remélem, hogy ez a sokak által régóta óhajta várt intézmény ugy a községi és körösvosok, mint a jegyzők által

lános melegegésére nem sokára meg fog alakulni. Tiszaróff, 1904. október hóban. Dr. Bodnár Sándor. Körösvos, th. megyei főorvos.

TANÜGY.

Egy függő kérdés.

Az erettségi vizsgálatok re. orma. (p. l.) Az „Országos Középiszkolai Tanács” egyetüeti Közöny legutóbb megjelent száma is gazdag tartalmával lepi meg a tanügy barátait, s azoknak bő anyagot ad a gondolkozásra és elmélkedésre. Nem ezekünk a füzet részletes ismertetése, mert hisz ugyis ott van az minden tanár kezében. De mégis foglalkozni kívánunk e füzettel, különösen pedig ennek egy cikkével, mely a fenti című alatt egy nagyon is időszerű kérdést hoz ismét napirendre.

Különös dolog ez, de teljesen érthető, hogy egy legújított nemzet, nemcsak polgári szabadságát, de a gondolat, a gondolkodás szabadságát is elveszíti. Igy vagyunk ezzel mi magyarok is, kik századok óta nyugtunk az osztrák járom alatt, mely nem csak vállainkat tüni, de tisztá magyar józan elmeinket is megmezteteli.

Minő átalakulás esek hatvanöt óta is lélekben, szívben, gondolatban és érzelmeiben! Ez idő alatt egyebet sem tevétek, mint kizsátsiéssel ma moluk a németet, közelebbre az osztrákot és annak minden intézményét. Ilyen német és osztrák intézmény a mi középiszkolaink egész rendszeré nyoloz osztrályaival és erettségi vizsgálatival együtt. Ha régi híres professzoraink hallottaikból felkelhetnének egy pillanatra, bizonyára erős lelétek adnának utódiaink a magyar ifjúság neveléséről. De miután az elkölözöttök többre vissza nem térhetnének, ezek a régi jó professzorok sem tehetnének értünk egyebet, mint hogy legelőbb megöröülnek sirjájában, érveze még koporsójában is azt a romboló munkát, mit az eredeti józan eszéből kiforgatott németek műveltek.

Egyezzer egy középiszkolában a tanártevételet tagjáról beszélgetve ezt a kérdést vetettük fel: Uram! lenne-e önkönként valaki, aki most ebben a pillanathban erettségi vizsgálatra menne alá?

Diákreterre legyen mondva ennek a tanári karunk, tagjai kérdésünkre osztánte feleletet adtak. A kőly nyelvi tanára beavallotta, hogy ő a fizikából megbúnik, a fizika tanára pedig a latin és görög nyelvből érezte magát gyengének, hogy tovább sorban, mindenik beismerete, hogy ő bizony ebben a pillanathban erettségi vizsgálatra nem menne alá. Joggal kérdehetük már most, hogy ha az erettségi vizsga kétéledre tíz-tizenet tanárnak összesítelt képessége kívánatik meg: miképpen lehet az követelni, hogy ennek a kívánatnak egy serdülő ifju egymaga megfelelhessen. Nem is felel meg. Ime Schünger Ferenc az erettségi vizsgálat reformjáról elmélkedve beismeri, hogy a tanárok és a vizsgáló-bizottságok kénytelenek elnézők lenni a puszta emberbaráti szem pontból igen sok esetben kegyelmelet gyakorolni. És esodálatos, hogy a ki hosszú évek tapasztalatai után miott ilyen meggyőződesre, az eddigi tapasztalataiból nem azt a tanúságot vonja le, hogy az erettségi vizsgálatokat mint teljesen felesleges és szűk-ségtelen intézményt egészen be kell szüntetni, hanem csak arra a tarthatatlan álláspontra helyezkedik hogy részben kell beszüntetni.

Vajjon nem játszik-e kőzbe az ilyen javaslatot tételenez az a bátortalanág, vagy mondjuk ki nyíltan, gyávaság, mely politikusa-nkat s fájdalom ma már még pedagogy lett velem valasi egykor Ki mindenen volt nem is régen — Pompatva, búcsúkn és mégis sira Adta a búcsusótot nekem. Vortossy Gyula.

Sinai báró családja

— Elkészültünk! ... Már meg is unhatatuk mindent! ... Egy-e? ... Ezzel megcsókolta Treuil kezét és a meggyőződés hangján uszította neki, hogy „maiden jól jászott”. Még odalélt a nagymamához, miközben belebottolt Roset tőbe, attól is elbuzsuított és olyan sietve rohant el Chagnyval, hogy ennek alig ma radt ideje a búcsúzkodásra. Guérande asszony boldog mosolyival pillantott utánuk. Ha már Jean elkövölt, akkor a próba után ő is minden feltétlenül ne küll el tud illanni, hogy senki se vehesse észre. — Jean volt az egyetlen veszedelem. Kifogástalan udvariasággal a kísérte mindig a hölgyeket egész az előszoba ajtajáig. És éppen őt, amikor sehol sem tudta az inszt megpillantani, egész bizonyos, hogy a kocsiját kísérte, — ha ugyan egyáltalán megtalálhatták volna persze a kocsiját. Egész lömge a bonnyodalomnak. De most már könnyen tullehet magát mindenben. Jean elment és ha Guérande asszony ellőnik, sem a vendégek, sem a szolgálk köztök nem fogja őt észrevenni senki. Elhatározta, hogy még mielőtt a búcsusótt felszolgálnák, a legnagyobb titokban itt fogja hagyni a hercegnő szalóját. Most még csak attól félt, hogy a próba igen hosszú ideig tarthat. Mar maidegen éjfélt volt és három óra előtt aligba érhet hazra. Ha az ura eselőg hallani fogja, különben a legkisebb gyanu nélkül a hercegnővel való beszélgetésekor könnyen szóváltéhi az a próbat, amely olyan későn, hamali három órakor ért véget. Most tehát hanyagult vette oda: — Már hajnal van — tudjátok-e ezt?

Meg vagyunk győződve arról, hogy egész közoktatásügyi politikánkat más alapokra kellene felteletni, de a magunk józan eszével nem akarunk, vagy nem merünk nyíltan előállni, hanem annak minden erejét mint a politikában általában, úgy a pedagógiában is a esűrés-esavarásra fordítjuk.

Mert vajjon nem esűrés esavarás-e az, amikor ezt mondják: „Nem az erettségi vizsgálatot kell megszüntetni, hanem a minősítési törvény módosítását kell keresztülvinni és az abban foglalt jogosultságokat a nyoloz osztályu bizonyítványra, illetőleg a nyoloz osztályt végzett ifjak abszolutoriumára ruházni. Igy a kik egyetemi képzettséget nem igényő fiatalokra készűnek, az osztályvizsgálat alapján ezélt érhetnek.”

Ebből az okoskodásból az tűnik ki, hogy azoknak, kik tanulmányaikat folytatják, nagyobb képzettségre van szükségük, mint azoknak, kik a nyoloz osztály elvégzése után azonnal az életbe lépnek. Tehát a képzettség és mindig a képzettség az, a mitől a középiszkolában beszélünk s a mit a legfontosabb dolgoknak tartunk holott a középiszkolában a képzettséget csak másodsorban lenne szabad figyelembe venni.

Nem így gondolkodtak azok a régi jó professzorok! Azok tisztában voltak azszal, hogy a középiszkola feladata: nem a képesítés, hanem az elme élcsítés, az itelőképesség fejlesztése, a szív nevelítése. Nem is titokt teie a középiszkolát az ősszes szűkségetek minden tárgyával, hanem melegegédtek csak azokkal, amelyekről tudták, hogy a helyes nevelés ezéjának melegegédnek.

Most görnyed az ifju nem a tudomány, de a könyvek terhe alatt s a nagy képzettség eredménye az, hogy a középiszkolát végzett ifjak nagy része nem tud helyesen írni — magyarul.

Igen örövendük tehát, miődn a mai erettségi vizsgálatok ellen egy olyan tekintélyes közöny emeli fel szavát, mint az Országos Középiszkolai Tanács egyetüeti Közöny; de számujuk, hogy következtetéseiben megbútik s mint egy izentőrom próbás mámek, a esűrés-esavarás örvényébe esik.

A tanulás technikája. A gyermek-pszichológiának a tanulási technikájára vonatkozó adatai hódérővel foglalkozik Dori A. Zsigmond Ábrahám pögári iskolai tanár. Most összegyűjtötte és rendeztebe foglalta azokat az eredményeket, melyek a fontos tudomány alig művel. Talán a szakértők eddig produkták. Az érdekes kísérletek berészeltélen nyujt a tudósok pszichológiai kísérleti laboratóriumába és a jellegzetes tanulási típusok feltűnéseivel utantatást ad a vizsgálatok irányelveinek megállapítására. A szász Ranschburg mellett hivatkozok Nemmann, E. Binghaus, Müller, Galton, Wundt és St. Heron tudományos vizsgálódásaira. A gazdaságos (áramonomus) tanulási képmo éreket mellett bemutatja a felteletűlék elemzés és bűltő minemolomika képmo volt. Ezt a munkát nagy haszonnal olvasgatta az elemi iskola tanító is, mivel tisztelt a saját tapasztalásának eszűzőelőndő kúntakosá, mielőt nemcsak tanuló munkáját teheti hatékonyabba, hanem a nagyívű tudomány fejlesztéséhez is fontos adatokat szolgáltat.

KÖZIGAZGATÁS

A rossz adórendszer.

A legutóbbi költségvetés tárgyalása alkalmával Lukács László pénzügyminiszter igértett tett arra nézve, hogy az adórendszer reformjavaslatát mielőbb tárgyalás alá hozsátja, mert a javaslatot a miniszteriumban már elkészítették.

Autin, atinek mindig volt valami terve, most is előallott egygyel: — Ha meg nem ismetelnék a negyedik és az ötödik levonást ... azt hiszem, ezek a részek Bülton részvétele nélkül ugy sem érnek semmit.

Treuil asszony azonnal közbekeveredett. — Ha Givray asszony is ugy akarja, akkor csak Önonevel való jelenetemet jászszuk át, hiszen már tudja: „A fergetek sohasem látom” ...

— Bocsdössen meg, ha erre meggyőzést merek tenni, de ez a jelenet oly nehéz ... Givray asszony nevelte mondta: — Bizony nehéznék — elég nehéz ... Yveline a hercegnőhöz közeledett.

— Akkor azonnal csak ugy angolosan szeretnék elbeszűzni, hogy ne kelljen mindenkivel kezét fognom ... de még sem akarom anélkül elismenni, hogy öntől búcsút ne vegyek és hogy jószágát újból meg ne közsűnjem.

— Ugy-e már fáradt, édes gyermekem? kérdezte a hercegnő, aki hatvanöt évvel minden fáradság nélkül reggeltől óráig is fenmaradt, amikor bálo at adott.

— Nem annyira fáradt asszonyom, mint inkább, hogy az uram igen rosszul érezte magát ma este és én már nagyon szeretném tudni, most hogyan van?

— Talán csak nem nyugtalanokodik olyan nagyon? — Hiszen ha nagyon nyugtalanokodnék, akkor nem lehetnék ilyen ... tehát a viszonylatásra ...

Megszorította a hercegnő kezét, kisattan az tón abban a pillanathban, amikor mindenki valami mással foglalkozott és hirtelen áttesített az előszobán. Amikor idáig ért, teljesen üres volt a szoba. Hirtelen beakasztotta prémes belépőjét és anélkül, hogy csak a vállára is vetette volna, átszaladt a nagy folyosóra, a kapu alá, — ahol a nagy kapu ajtójár a csak nem rég távozó Chagny és Bernés nyitva felejtették.

Amint Yveline teshet álló selyem ruhájában és kalap nélkül egyedül találta magát az utcán, szívét máidegen a félelem dobogtatta meg! Nem igen szokt meg eddig, hogy gyalog járjon, még nappal sem és ezélt felszegen és tapasztalatlanul lépdelt előre.

A reform lényegét nem ismerjük, csak annyi szivárgott ki a nyilvánosság elé, hogy tulajdonképen nem is reformról lesz szó, hanem csak egy-két adómenet szűntetnek meg, másokat pedig más névre keresztelnék, de hogy valamely lényeges változtatást várhatnánk, arról szó sincs s maradni fog minden a régiben. A rossz, a hitvány adórendszerrel tovább is fogják az emberiséget boldogítani.

Ha ez valóban így van, akkor nem kőrnk a javaslatból.

Mert itt toidozással-toidozással semmit sem érünk el, legelőbb a jelenlegi rosszat teszük még rosszabbá. Mert előgre az mindegy, akárhogy hívják azt az adót, ha az igazságtalan s aránytalanul terheli az egyes foglalkozásokat, akkor azt ki kell közsűbűnti, el kell türtüni a föld színéről.

Mai adórendszerünknek pedig éppen az a hibája, hogy a nagyon oszty adóaránylalanul kevesebbet adót fizet, mint a szegényebb sorsban levő egyszerű polgár.

Pérek igazolása példával is szolgálhatunk. Ime egy-kettő:

Akinek egy talpalatnyi földje van, az II. osztályu kereseti adó ezimén fizet 4 koronát, míg a százszor földes birtokos ugyanezen ezimén csak 8 koronát fizet. Hol itt az arány? Hol itt a méltányos és egyenlő tohervelés?

Vagy itt egy másik példa. A letfenntartás kellekeinek egyik legfontosabbika a lakás. E nélkül nincs existencia. A szegény napszamos, a kinek nem adatot az a mód, hogy saját házában lakjék, talán másodmagával bérel egy-szobásként, melyért ketten fizetnek hálhelyben 30 korona évbért, tehát egyre egy egész évi lakbér fejében 15 korona esik. A kinek azonban már van egy kis háza-szája, tevényű udvarral, egy szobával és könyvtárral, az már adót fizet kicsiny hájleka után, a mely télen melegeit, eső, vihar ellen felelet nyujt és nyugró helyét ad ójszakára. És pedig borzalmasan sok adót kell ilyen kis ház után fizetni.

Tegyük fel, hogy e kis ház tulajdonosa felelőségével s tizenhét éves letányával, tehát harmadmagával van. Akkor ez, mert háza van, a következő adókat fizeti:

Table with 2 columns: Tax type and amount. Items include: Házastájiadó ezimén (1 K 60 fillér), Általános jövedelmi pótló ezimén (64), Országos betegpótlási pótló ezimén (06), II. osztályu kereseti ezimén (8), Megyei utadó ezimén (5), Megyei és községi pótló ezimén (1), Kényszerpótló ezimén (80), Községi közmunka ezimén (4). Total: Összesen fizet 19 K 10 fillér.

És még azt mondják, hogy nem boldog a magyar. Ime, mily elcsúszó képmo mai adórendszerünk silány voltának! Míg a házadó nem sok, hanem az állam esze gondoskodott arról, hogy mindenféle ezimének huszszorosán megcsorozolja azt a szegény, nyomorban sínylődő adózótó polgárt, a kinek egyebé igénye nincs, mint hogy fedél alatt akar lakni, még ha mádból, vagy szalmazból is van az a fedél. Ezzel szemben a töképenesek rendezés kőjűnk az adó alól, a mennyiben egyrészt a tökékamal-odó áthárítják az adóskora, másrészt nem vallják be jövedelmüket.

Vagy nézzük a III. osztályu kereseti adót. Pozitív alapja semmi, kivétési módja megbiztatlan és módot nyujt arra az eshetőségre, hogy mig az egyik adózót oly nagy telerrel sújta, hogy kénytelen foglalkozását abbahagyni, addig más, sokkal nagyobb jövedelmű üzlethelet, vagy foglalkozásokat alig adóztat meg.

Hát még ha a különböző illetékeket, bélyeg-adókat, fogyasztási adókat veszzük

Alahgy épp hamarjában tehetne, magára borította belepőjét és még inkább sietett, hogy senki észre ne vehesse. Amint az egyetem utczát elhagyta, kissé megnyugodott és hirtelen azt találta megkérdezni magától, vajjon most mit is kezdeni már? Még a legbiztosabb lenne, ha olyan irányt választana, amelyen a hercegnő vendégei memek hazatélte, Treuilék a Monecon parkban laktak, Givrayék a Bosket fásoron és Autin a Royal-utczában.

Yveline elhagyta az Apostol-utczát és a nagy-térre kanyarodott.

Egészen kétségbeesett, hogy sehol sem lát egyetlen kocsit. Az a kevés járókélt, a kikkel találkozott, meglepetve tekintett rá. Yveline mindannyival megrepelt, hátha valaki megélt és felismeri ...

Belépője, amely most igen hosszú és kényelmetlen volt, nagyon megakadályozta járásában. Czipőjeinek igen magas sarkú színté meghajolt minden lépése után. Végre jött a Mazarin utca felől egy egyfogatu ... Yveline megállott és nyugtalanul kérdezte magától, vajjon úres lesz-e a kocsit? És egészen boldog volt, amikor meglátta, hogy senki sem ül benne. Intett a kocsisnak, hogy álljon meg. De a kocsis csak a fejt ráta és újabb ostoreszpást mélt közegegre görbítve.

Guérande asszony ére egészen elvezette a fejt és rakított a kegyetlen emberre: — Husz frank! ... Husz frankot akarok önnek adni, ha most hazavész.

Már attól félt, hogy mielőt rendezes, most is pénz nélkül ment el hazulról.

De még visszaemlékezett rád, hogy közvetlen tővozása előtt egy Luisdort tett a pénztárczába, hogy azt isigny asszonyának, aki veleitlen nem jött el a próbára, valami gyűjtésére adozza.

Amikor a kocsis kiáltását hallotta, hirtelen megállott, megfordult a kocsijával és azt kérdezte: — Hova hajsaks tehát?

Yveline habozott kis ideig és megmondta, hogy Chagny lakása előtt még senki állhat meg, hiszen nem tudna bejutni a házba ...

(Folytatása következik.)

EGYETÉRTÉS

bonzók alá — meg szomorúbb kép tárul szemünk elé. Ma már a sohajlásért is százezer forint kell fizetni s ha a finanszióknak kőszöntök, befolyog legyen a kalapunkra ragasztva, ha azt akarjuk, hogy meg ne felezzenek.

Jönnek sora a fogyasztási adók. A boríték és hűsítési adó. Azt mondják, hogy bor nélkül is megélelhet ember, sőt hűs nélkül is — szóval ne igyék, ne egyék, akkor nem kell fogyasztási adó fizetni.

Éz nem beszéd: Először is nem igaz. Hus nélkül például egyáltalán nem élhetnek meg s így elvek mellett megadóztat-hatják a kenyéret, vagy a levegőt, melyet időnkbe szívunk.

Egy szóval, az egész adórendszer arra való, hogy véle a szegény embereket szanyargassák.

Ilyen adórendszerből nem kérünk tovább. Égetni való, fizetni való, igazságtalan, rossz rendszer ez. Nekünk teljesen új és pozitív alapon nyugodt, arányosan megosztó, igazságos adórendszerre van szükségünk, mely progresszív emelkedve, azokat is terhelje, akik ma dušan élnek s adót nem fizetnek. Mindenesetre követeljük a letimumum adómentesítést.

Ha ilyen javaslattal áll elő a pénzügyminiszter ur, azt örömmel vesszük, de a régi rendszer kiföldözésével nem értünk el semmi jót.

Betőitendő jegyzői állások.

Mádi jegyzői állás. Javadalmazása 1200 K fizetés, 400 K lakber. Határidő november 14. Pályázati kérvények a szerezési főszolgabíróhoz intézendők.

Maiša-Miklósvári jegyzői állás. Javadalmazása: Törzsfelirat 2840 K, lakber 500 K. Kiszá-lalóknál 40 filler kiemeléppénz. Határidő október 30. Pályázati kérvények a tanári főszolgabíróhoz intézendők.

Miklósvári közigazgatási állás. Javadalmazása 406 K közpénzfizetés, 993 K 11 f. természetjárás, 240 K fizetési utalvány, 128 K fizetési utalvány, 266 K készenléti díj. Határidő október 26. Pá-lyázati kérvények a magyarországi főszolgabíróhoz intézendők.

Zsambóki jegyzői állás. Javadalmazása: 1100 K évi fizetés, 4 szobás lakás, 201 négyzetű ól házi kert, 10 hold 181 négyzetű ol szántó haszon-elvezeté. Határidő október 28. Pályázati kérvények a bizi főszolgabíróhoz intézendők.

Deveserai jegyzői állás. Javadalmazása 1200 K közpénzfizetés, 2 hold szántó és 89 négyzetű ről haszonbérlet és természetbeni lakás. Határidő október 27. Pályázati kérvények a de-veserai főszolgabíróhoz intézendők.

Gyömri segédjegyzői állás. Javadalmazása 800 K fizetés és 100 K lakber. Határidő október 27. Pályázati kérvények a monori főszolgabíróhoz intézendők.

Felsőlágai segédjegyzői állás. Fizetése 800 K. Határidő október 25. Pályázati kérvények a zálaegyesületi főszolgabíróhoz intézendők.

Újvári segédjegyzői állás. Fizetése 1000 ko-rona. Határidő november 2. Pályázati kérvények a szinnai főszolgabíróhoz intézendők.

Bunói segédjegyzői állás. Fizetése 600 ko-rona. Határidő november 5. Pályázati kérvények a muzsai főszolgabíróhoz intézendők.

Alsóváraljai segédjegyzői állás. Fizetése 1000 K. Határidő november 1. Pályázati kérvények a szilágycsehi főszolgabíróhoz intézendők.

Jegyzői egyletti élet.

A somogyvármegyei jegyzői egyesület Kaposváron szeptember 19-én tartotta folyó évi rendes közgyűlést, melyen Büdler János elnököl. ki is a nagyszámú megjelent egyletti tagok fől-vezése után felolvasta az egyesület elmúlt évi működésére vonatkozó elnöki jelentést. Ebben hosszasan fejtegette a központi jegyző hivatalát s rámutat az idei rossz gazdasági év folytán eset-leg bekövetkező nyomon elhárítása céljából, a jegyző karra való feladatokra, felhívta a jegyző kar tagokat, hogy mindenki legyen tejesítése hason-azúli közeleltséget alakítva azon igyekezettől, hogy a nép jóléte, a moynirye lehet, elimooldita s a magyar nemzeti állam kiépítésében tőle tel-előleg részt vegyen E szép eszmékkel telt ha-zafias szellemű évi jelentést az egyesület egyhangu lelkesedéssel tudomásul vette és Sárközy Béla alispán, tiszteletbeli elnök indítványára elhá-rozta, hogy azt kinyomtatván, minden jegyzőnek megküldi.

Tárgyalta továbbá a közgyűlés a központi jegyzői egyesület által kiadott alapszabálytervezetet, melyre nézve több apró módosítás után elhatá-rozta, hogy az Erzsébet segélyegyesület jövőre kikapcsolandó az országos központi egyesület felolvasás kereténél.

Rozslya Gyula indítványára elhatározta a köz-gyűlés, hogy kéri a bíróválasztóközjegyzői feladat alap betöltése iránt. Majd Kajdy Béla indítványára elhatározta a közgyűlés, hogy segé-lyjegyzői állások szervezése, illetve a már szerve-zett állások rendes betöltése tárgyában felkéri a vármegye alispánját, hogy rendelkezleg intézked-jék. Az 1905. évi költségvetés letergályalván, elfogadástól, majd több kisebb ügy elintézése után a közgyűlés véget ért.

A ráczóvelei járás jegyzői egylete folyó hó 23-án tartotta évi rendes közgyűlést Erzsébet-váralján, a tagok elnöki érdeklődése mellett. A köz-gyűlésen felolvasást tartották: Bak Károly köz-nyelvtanár jegyző, ki a közjegyzők monogra-phiáját ismerletle és Pataky Géza maklári jegyző s kizigazgatás műzseréről, humoros oldalról világítja meg a nyomorúságot. A felolvasásoka legközelebb visszatérnek. A közgyűlés tásas-eből követte, mely közel hozta egymáshoz a kolleziális érzelmeket.

TUDOMÁNY, IRODALOM.

Vandorbrávkodás Mátyás alatt. Az életben is megtörténtek, hogy hamis hírt monda-mak félőnk, melyet egyik a másik után ism-érlve, igaz érdemtelten elhamalyosítottak, szem-lyüket elvázták. Meghat: Mátyás király, oda az igazság. Ezt a nagy dícséretet tartsa Mátyás ki-rályról a néphit. Mégis hálála tőn a negyedik

szekadban az irodalmi vélemény majdnem az ellenkező lett felőle. Irónk egyik a másik után az igazsággal való szaroást kentek nevére. Ezt megakasztotta a jelen tanulmány, mely egyttal az egyetlen monografia a magyar vandorbrávkó-dásról. Adomak tartják Mátyás királyról, hogy népe között áruhában járva, igazságot szolgál-tott. Történelmi tény, hogy a vandorbírói intézményi fölélléslette és maga vezette Pestmegyében. Csoda, hogy sok háboruja között erre is ráért. A régi idők szemléletével az ember jobban ért meg a mai kort és mennél inkább hazafi Magyarorszá-g, annál inkább színdarítja a magyar birodalmat. Ebbe az eszmekörbe visz ez az olvasmány.

A képviselőház főtitkárnoka irta, dr. Küller Béla, kinek egy negyedszázad óta gyakrai volt módja látni, az igazságot hogyan folytatják. Könyve jó magyarsággal van írva, érdekek olvashatója a szakemberek kívül szieszlatához, varrás közben vagy szünetpáron minden történelmi felől. Leleses ai-akban jelent meg Ráth Mórnl (Budapest, Haas-palota). Terjedelme száz nyolczdréfi lap. Ár fizíva egy korona husz filler, csinos kötésben egy korona balván filler.

Az akadémia kiadványai. Három füzet jelent meg újban a magyar tudományos Aká-de-mia kiadásában. Ezek: Koudor Guszláv levelező tag emlékezete, irta Kövesghegyi Rado: A Magyar tudományos Akadémia elhunyt tagjai föl-ől tartott emlékbeszédék című gyűjtemény XII kötetek 6. száma. Ár 60 filler. — A közép-ázsiai Török birodalom, irta Thury József, az értekezés a nyelv és szepitományok körébil című gyűjtemény XIX. kötetek 3. száma: ár 1 korona 50 filler. — Az Akadémiai értesítő-ötletéri füzet, a következő tartalommal: Az elő-ődi sánerok helyrajzi sajátátsá, Teglas Gábor-tól: a renaissance francia szövektészete Ha-raszti Gyulától: a Középszázi Török birodalom Thury Józseftől: folyóiratok szemléje, jelent-és stb.

Egy vandorzínész naplója. Hollosy Mihály, a Népszínház örege, nem minden-napi ember. Ott ül a művészbaró mellett szük kamarakabán s onnan intézi el a jövő-menők dolga: elutasítja a hivatalnokot, bevéséskeli a színház barátát s barátját, bajlódik a munká-s-néppel és amikor késő este minden elesenedékü körülötte, leül az asztalához, visszaadva ma-gát alba az időbe, amikor ő is a »deszkákön« s nem a »deszkák mögöt« szerepelt. A mostani élete tudmenesetre kellene eseb, kényelmesebb, biztosabb, de az a régi tele van a »mudi postikus köldével, melyen keresztül még a vandorzínészlet nyomora is arányos zo-mánzért nyer, Hollosy Mihály ezeket az ifju-kori emlékeket híven és élénken leírja és ha jó esomé kézirata gyűlik össze, kötetben kiadja. Az »Egy vandorzínész naplója«-nak első köte-le gyorsan elkel az utolsó példányig, nem esoda hat, hogy nemokára követte a második, melyben szintén sok érdekes s mulatságos színesítőt, nelle sorakoznak egymás mellé, melyek szerző megfigyelt teltségeiről és melé kedélyéről ta-rostolnak. Hollosy Mihály új könyvét a színeszt barátainak figyelemre ajánljuk: méltó az elova-rásra. Ár 2 korona és szerzőnk a Népszínház-ban kaplato.

A hit. Irta dr. Vajó József, a jászó-premonica-kanonokré Budapesti hitudományi és tanárépző intézetének a dogmatika tanára. Az esztergomi id-gyházmegyei utósság jóváhagyásával. Budapest. A Szabó-István-Társulat kiadománya, 1904. Nagy nyol-czdréfi: 244 lap. Ár 3 korona.

Ez a munka a hitről, mint az ember örök boldo-g-ságának kezdletéről, alppáról és gyökereiről szól. Elesen megkülönbözteli a tudástól. A hit, monda-ja a szerző, mihegy tudás lesz, elvesztéi tulajdon-kepi természetét. A hit fölélleni szűksége a boldogsághoz: hit nélkül már e földön sincs igazi boldogság. Marokra fogva ezek után az igaz hit természetének jegyeit, megadja annak fogalmát s ennek alapján előfeltételeiről, indító okairól, ész-zereti és szabad voltáról értekezik. Bővebben szól a hittelenségről is.

A hit tárgya — szól a szerző — szerves egész, melyben sem önmagát tekinve, sem a tudományi megfontolhatlan igazságaival szembe állítva el-lenmondás föl nem található, az ognevezett dog-matikai türemséggel tehát a kinyilatkoztatott val-lás természetével össze nem fér: de azért a pol-itikai és társadalmi türemségei ki nem zárja. Fejteleként a hit és tudomány közti viszony megkaptásával zárja be. Melyen gondolható fore mutat ez a könyv, konnyon gondolkodó olvasót igényel. De ez meg is érdemli. A munka megrendelhető a Szent-István Társulat könyvke-reskedésében Budapest (IV., Keoskemeni-utca 2. sz.).

Gazdasági válságok. A válságjelentések és a válságok történelme egyenként bő és értékes szinte megkérdőjelezhetetlen forrástok tartak fél, Békóik mehetik a gazdasági élet minden tény-ője okutára méltó elméleti és tapasztalati ismer-leteket, beéllés tanultatja meg, hogy a gazdasági tevékenység erőteljes tartalma mindennemű lom-lyasabb, ugy az egyént, mint a társadalmi gazda-ságban. Ez az igazság a vezető gondolat a dr. Sittling Sándor most jelent könyve, a mely Gazdasági válságok címmel, tar-talmás elméleti bevezetés után ismerttel az újkor összes jelentős gazdasági válságait, a földati tulipán szédégetől kezdve fel a pa-nama-esetnra va-ságsig, mindentől kidomlórva a penzszervezetre irányuló vak szenvedélyt ér-keletlen, gazdaságellenes romló hatalást s rámutatva végül a hígdant számlására, a fontos adagyűjtésre és megfigyelésre s a becsültesi számításra, a kik a magyar magánog szabályai-ról érdeklődnek. Eppen azért behatolnánk foglal-kozni a vagyonyjoggal, ennek a tulajdonjoga és kötelei jogra vonatkozó részével, mindenütt rá-mutatva arra, a toi a kereskedői különböző érde-keikkel, míg a családoknak és örökösök jognak csak legfőbb szabályai ismerteti. Hasznos, érde-kes, sőt elszegény olvasmány azonban dr. Vadas könyve mindenképp megérte, hisz az, mert a szívenben mindenütt harcoltak a vonat-kozó törvényekre s így a kik egyes speciális dolgokról bővebb felvilágosítást óhajtanak szerezni, a bírónyekből könnyen megismerhetik. A érdek munka dr. Schak Béla szerkesztésében megjelenő Magyar Kereskedők Könyvtára III. évfolyamának 5. füzeté. Ár: külfön 1 kor. 50 filler. A jelen gyűjtemény 10 füzetből álló teljes évfolyamán a 10 korona. Kiadja a Lampel—Wodianer-tele könyvkereskedés.

Uj idők. Kompolyhy tengerész-alkapítány érdekes képekkel töltdött az új időknek Sanghajból, a hol a megvert orosz flotta hajóit letegyerezték. A képek híven tükrözik az azt a pusztulást, a mit a japán bom-bák végeztek a páncéloshajókon. Három más kép Vecey Ferit, a kis csodagyermekről mutatja, a mint apró papilláival bencuzzik Huhay Jenőék falái birtokán. Lotz Károlyról s a hét egyéb aktualitásról szól a többi kép. Elbeszélés, verset, ezeket írták: Bar-sony István, Lyka Karoly, Tardos Janka, Sikarai, Henri Lavelan, Szomaházy István, Sydny Carlon és mások. Regényt írtak: Gardonyi Géza, Zoltai Márton—Ellar Clarif. Az új idők kiadóhatala (Módorasz-ny 10) szívesen küld az érdeklődőknek mutalvány-számot. Előzetesi ár negyfelére 4 korona.

Amerikai leányok.

Roosevelt Alice, az Északamerikai Egyesült Államok emőkének fiatal és szép leánya, akőről már olyan sokat írt a világsajtó és a kinek arcz-kepe minden illusztrált lapban megjelent, most azzal vonja magára a figyelmet, hogy — meny-asszony.

Ez a »szerecsen« vár a legelőbi leányra, ha nem is hatalmas államok sarjadéka... hanem csak valami szerény polgárgyermek... de a ha-lás nem ugyazán. Inna, milyen szentiozódva dör-zad a közfogló híre. És ebben nem csupán a meny-asszony neve játszik nagy szerepet, hanem az teszi az eseményt főképen érdekese, hogy Roosevelt Alice, a gazdagod amerikai más, a legelőkelőbb amerikai család sarja, nem arra vállalkozott, hogy egy európai herceg koronáját és címet megtagadja, hanem kezét a tud-mány egyik kitünőségének — *Marconi*-nak nyújtja.

Ez az esemény kíváncsivá teszi az európai közvilágot. Mindenki kérdi, kutajja, milyenek az amerikai leányok: így talán nem fölösleges munka, ha őket bemutatjuk.

Az amerikai leány lényegesen különbözik az európaétól. Nehéz nagyobbéllentet elképzelni, mint azt, amely a mi szelől, felénk hajadonaink és a hasonló kora amerikai leány közt fennáll. Az amerikai nőben nyoma sincs ama mé-léz, ábrándos vonásnak, mely a mi leányainknál olyan gyakori. Ó életvidám, friss, sohasé kéyes-kező. Minden kérdésre tüstént kérés a felelettel, nem sűli le a szemét, ha megszólítják, ellenkező-leg fő tanulmányozza, vizsgálja azokat, akik vele szemben állnak. Az amerikai leány egy egészen elterő nevelési rendszer teremtménye, mely rendszer abból az alapelvöl indúl ki, hogy minden-kivel egyéni tulajdonságai szerint kell hanni, hogy képességei szabadoan fejlődhesenek ki. A nevelés csak a durva kővetőket nyegeleti le, de nem — idonit.

A kik e nevelési módszer eredményeit helyezi-ten tanulmányozták, egészen más nézetekkel jön-nek haza. Belátják, hogy a szabad mozgás a leá-nyoknak nagy hasznára van, hogy az evezés, lo-vaglás, uszás, tornázás nőfességeikről nem fosztja meg őket, ellenkezőleg, fejleszté a bajukat. A folytonos sportgyakorlatok aczozzók a testüket, így például megőrdírt, hogy egy tízenhárom és fél angol mérföldnyi távolságra kiütőzt verseny-ben két hölgy: miss Eleanor Weber és miss Flo-rence West nyertek első díjakat. Huszonkilenc-szért előtértek és a résztvevő harmincz férfi közül csak egy jött rövidebb idő alatt a cél-hoz.

Az amerikai nevelés, sok tekintetben, éppen ellenkezője a miénkének és nálunk sok részben lehetetleníthetetlen. A többek közt, az amerikai szűllők nyugodtan engedik leánykaikat, felügyelet nélkül, fiatal emberek társaságában sétálni, ki-rándulni, autombilozni, színházba menni, mert az amerikai fiatal emberek nem ének vissza ez-zel a megfeszítetlésszel és a közfoglóssal, se talál-ebben megküzdni való. Nálunk ellenben az a jevny, aki szűllő híserét nélkül mutalozniék nyilvános helyen, meg lenne helyegyezve, mert a mi bevett társadalmi szokásaink ellen vétene és mert bizony a mi fiatal embereink többsége se nyul biztosítékokat arra, hogy leánykaikat lovgásis gondjaira lehessen bízni.

Az amerikai nő lejjóbban utazásközben lehet tanulmányozni. Kínító utilárs, mindig szívesen feleg, senkivel szemben se gógós.

Jelennző, kedves jelenet mond el egy ame-rikai virtuóz, az északnémet Lloyd egyik hajó-ján.

— Tegnap este — beszélt a művész — teg-nap csak három óra tájban feledtem le. — Mit csinált olyan sokóig? — ostromolták minden oldalról, — hiszen tízenegy óraker már minden vilámostól pá kioltottak.

— Ide hallgassanak, — szóló nevetve, — gy-ölytől holdvilágos éj volt és én a csillagos égy-bőlöt bántam. Mialatt a körülözöz támaszkodva álltam, egy fiatal leány szöflött meg, aki szintén a földetlen sétált. Egy éjlet alá s fél jártunk, majd két lábori szekre állunk és tovább esveg-tünk. A társalgó olyan élénk volt, hogy eszembe se volt lefeledni. Aztán a hölgy három óraker jött éjt kívánt. Nagyon örültem, hogy egy olyan szereltemető és müvelt ifu leányval ismer-letem meg, s csak azt sajnáltam, hogy nem kérdőzősködtem a neve után. Na reggel, termé-zetesen, körültekintelenül a földetlenn... de sajnos, az összes utasárságnak litám, hatol-tam őket beszélni, s még se tudom, melyik volt az, akit elvann pompásan mutaltam.

Altalanosságban azt mondják, hogy a new-yorki nő hűdég, s hogy a nyugati Amerika női sokkal gyönyődebbek és szívesesebbek, és ez csak

látzat, s nagyon sok példa bizonyítja az ellen-kezőt.

Íme egy eset: New-York 29. számú utcájában egy ízben nagy forgalmi zavar állott be. Egy munkón hiegegy nyomorék ember, két ládikával állt ott és czipo-zsínórt s ezernyút árult. Egy cab éppen elöle ált meg s egy elegáns pár szállt ki belőle. A szegény öreg feléjük fordult, abban a remény-ben, hogy valamit vásárolnak tőle. E közben megcsuszott, munkója leest és a nyomorék is lerogyott volna, ha az előkelő ur oda nem ugrik és karjaiba nem fogja fel. A nő pedig selyem és esikpésuhogás közt lehajolt és fölvetette a munkót. Az ur egy arany dobott az egyik ládikába, s a pár távozott, miközben a nő még egyre hátra fordult és mosolyogva böhött a szegény öreg felé.

Ez egy nagyon is egyszerű példa, de fényesen bevilágít az amerikai nő előítéletmentes gondolat-világába és bizonyítja, hogy nem szabad a mi európai, ösdi fölfogásunk szerint itélni az »Ameri-can girl«-t, a kiket nevelési módszerrel — sok tekintetben — nálunk is névdös lenne meghono-sítani.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

Amerikai leányok.

KÜLÖNFÉLÉK.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Asszonyi eskü.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

Aki nem tud mosolyogni.

